

opusdei.org

La família educa en el treball

Després d'haver reflexionat sobre el valor de la festa en la vida de la família, en l'audiència d'avui el Papa Francesc ens parla del treball.

24/08/2015

Audiència, dimecres 19 d'agost de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Després d'haver reflexionat sobre el valor de la festa en la vida de la família, avui ens detindrem en l'element complementari, que és el treball. Ambdós formen part del disseny de Déu: la festa i el treball.

El treball, s'acostuma a dir, és necessari per a mantenir la família, per ajudar a créixer els fills, per assegurar als de casa una vida digna. D'una persona seriosa, honesta, la cosa més bonica que es pot dir és que “és un treballador”, que és una persona que treballa, una persona que no viu d'esquenes als altres de la comunitat. Hi ha molts argentins avui, estic veient, i ho diré com diem nosaltres: “no vive de arriba”.

I en efecte, el treball, en les seves mil formes, començant pel de casa, té cura també del bé comú. I a on s'aprèn aquest estil de vida treballador? Primer de tot s'aprèn a la família. La família educa en el

treball amb l'exemple dels pares: el pare i la mare que treballen pel bé de la família i de la societat.

A l'Evangelí, la Sagrada Família de Nazaret apareix com una família de treballadors, i Jesús mateix és anomenat “fill del fuster” (*Mt* 13, 55) o fins i tot “el fuster” (*Mc* 6, 3). Sant Pau no deixa d'advertir als cristians: “qui no vulgui treballar, que no mengi” (2 *Ts* 3, 10). És una bona recepta per aprimar-se, aquesta: si no treballes, no menges! L'Apòstol fa referència explícitament al fals espiritualisme d'alguns que, de fet, viuen d'esquenes als seus germans i germanes “viuen desvagats” (2 *Ts* 3,11). El compromís del treball i la vida de l'esperit, segons la concepció cristiana, no estan gens en contraposició. És important entendre bé això! Oració i treball poden i han d'estar junts, en harmonia, com ensenya sant Benet. La manca de treball perjudica també l'esperit, com

la manca de pregària perjudica l'activitat pràctica.

Treballar –repeteixo, en les seves mil formes– és propi de la persona humana. Expressa la seva dignitat de ser creada a imatge de Déu. Per això es diu que el treball és sacre. I per això la gestió de l'ocupació laboral és una gran responsabilitat humana i social, que no pot ser deixada en mans d'uns pocs o assentada en un “mercat” divinitzat. Causar una pèrdua de llocs de treball significa causar un greu mal a la societat. Jo em poso trist quan veig que hi ha gent sense feina, que no troba feina i no té la dignitat de portar el pa a casa. I me n'alegro molt quan veig que els governants fan molts esforços per trobar llocs de treball i per buscar que tots tinguin una feina. El treball és sacre, el treball dóna dignitat a la família. Hem de resar perquè no falti el treball en una família.

Per tant, també el treball, com la festa, forma part del disseny de Déu Creador. En el llibre del Gènesi, el tema de la terra com a casa-jardí, confiada a la cura i al treball de l'home (2, 8. 15), és avançat amb un passatge molt xocant: “Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel no hi havia cap matoll ni havia nascut l'herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure, ni existia cap home que pogués conrear els camps. Però de dintre la terra pujava una humitat que els amarava en tota la seva extensió” (2, 4b-6a). No és romanticisme, és revelació de Déu; i nosaltres tenim la responsabilitat de comprendre-la i assimilar-la fins al fons. L'Encíclica *Laudato si'*, que proposa una ecologia integral, conté també aquest missatge: la bellesa de la terra i la dignitat del treball són fetes per estar unides. Van juntes totes dues: la terra esdevé bella quan és treballada per l'home. Quan el treball es distancia de l'aliança de

Déu amb l'home i la dona, quan se separa de les seves qualitats espirituals, quan és ostatge de la lògica del profit i menysprea els afectes de la vida, l'enviliment de l'ànima ho contamina tot: també l'aire, l'aigua, l'herba, el menjar... La vida civil es corromp i l'hàbitat es fa malbé. I les conseqüències sobretot afecten als més pobres i a les famílies més amb menys recursos. La moderna organització del treball mostra així doncs una perillosa tendència a considerar la família com un entrebanc, un pes, una passivitat per a la productivitat del treball. Però preguntem-nos: de quina productivitat parlem? I per a qui? La coneguda com "ciutat intelligent", per exemple, és indubtablement rica en serveis i organització; però sovint és hostil als nens i als ancians.

A vegades, qui projecta està interessat en la gestió de força-treball

individual, que consisteix en muntar i utilitzar o descartar segons la conveniència econòmica. La família és un gran banc de prova. Quan l'organització del treball la té en ostatge, o fins i tot n'obstaculitza el seu camí, llavors estem segurs que la societat ha començat a treballar contra sí mateixa!

Les famílies cristianes reben d'aquesta conjuntura un gran repte i una gran missió. Elles porten al terreny les veritats fonamentals de la creació de Déu: la identitat i l'enllaç de l'home i la dona, la generació dels fills, el treball que fa domèstica la terra i habitable el món. La pèrdua d'aquests fonaments és un assumpte molt seriós, i a la casa comú ja hi ha fins i tot massa esquerdes! La tasca no és fàcil. A vegades pot semblar a les associacions de les famílies que es troben com a David davant de Goliat... però sabem com va acabar aquell desafiament! Es necessita fe i

sagacitat. Déu ens concedeixi acollir amb goig i esperança la seva crida, en aquest moment difícil de la nostra història, la crida a treballar per donar dignitat a nosaltres mateixos i a la pròpia família.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/la-familia-
educa-en-el-treball/](https://opusdei.org/ca-ad/article/la-familia-educa-en-el-treball/) (20/03/2026)